

ÚVOD

**Tato kniha je psána s velkou touhou probudit co nejvíce
spáčů...**

**Vše je možné, jen se přestat bát, PŘIZNAT SI SÁM SEBE a
začít Tvořit Svůj Životní příběh Vědomě.**

**Omlouvám se předem těm, ke kterým moje knížka
přilétla, za gramatické chyby a nespisovnou mluvu.**

Není pro mě nijak důležitá gramatika a spisovnost řeči,

kladu důraz na vyjádření a přímý přenos srdce a to svým jazykem.

„Pokud začneš s čímkoliv bojovat, prohráváš.“

„Nikdy se nad nikoho nepovyšuj a nikdy se před nikým neponižuj.“

To, co budeš vidět na začátku, je pouze špička ledovce. Ne všichni lidé mohou vidět okultní útoky. Ale ty je pochopíš, pocítíš, uvidíš je. Neboj se jich, před nebojácným je to bezmocné. Ať je netvor jakkoliv silný, když na něj zapomeneš – přestane existovat.

**Nepospíchej odevzdávat se pochybnostem. Sama v klidu
popřemýšlej.**

(Bylo mi předáno v r. 2010)

NĚCO MÁLO Z DĚTSTVÍ

Do svých 33 let jsem vedla život jako každý jiný. Ovšem uvnitř mne zela stále prázdnota, nespokojenost a toužila jsem po změně.

Prožila jsem dětství jako každé jiné dítě. Na nose brýle s 3,5 dioptriemi, v disharmonické rodině s mými „úžasnými rodiči“ a starším bratrem v menším městě.

Odmala mě hlídávala babička, kterou jsem milovala. Bydlela na vesnici. Jezdila jsem k ní, jak nejčastěji jsem mohla. Byla jsem tam šťastná. Na chalupě s kadibudkou u hnoje, bez vody (voda se vozila ze studny před domem), topilo se v každém pokoji zvlášť kamny na tuhá paliva a koupalo uprostřed kuchyně v plechové vaně. Voda na koupání se ohřívala na kamnech...

Byly to moje útky do klidu a lásky. Měla jsem to tam moc ráda. Na dvoře o samotě. Kamarády jsem nikdy moc nevyhledávala. Odmala jsem si připadala, že jsem jiná než ostatní, že mezi ně nepatřím. Neměla jsem ráda davu lidí,

nesnášela jsem rodinné oslavy o vícero lidech, doplněné alkoholem a divadelním představením všech opilých a tím i neopilých. Měla jsem ráda svůj vlastní klid.

Babička mne vedla k úctě k lidem. Říkávala mi: „Nad nikoho se nepovyšuj a před nikým se neponižuj.“ A já se její moudrou radou řídím dodnes. Moc mi nezakazovala a nechávala mě spíše rozvíjet se sama sebou. Moc jí za to Děkuji. Babička byla zbožná žena. Dostávala ve svém životě velmi těžké zkoušky. Narodila se v r. 1911. Prožila obě světové války. Její manžel byl odveden na nucené práce, kde z něj vypěstovali alkoholika a poté, co byl propuštěn domů, ve svém bolu sužoval celou svou rodinu. Upil se a zemřel na vodnatelku. Tím vysvobodil své blízké i okolí. Dědu znám jen z fotografií. Zemřel, když bylo mojí matce 15 let.

Babička neměla potřebu, jako její sousedky, navštěvovat kostel. Její modlitebnou i chrámem byl její domov. Mě k tomu naštěstí také nijak nevedla. Bylo to dobře, církve manipuluje a podporuje v lidech strachy. Starala jsem se o ni před její smrtí, do jejích 92 let. V té době jsem již měla svou vlastní rodinu. Babička nám pomáhala s tím, co zvládala. Byly jsme spolu rády. Říkaly jsme si, že až umře, ať mi dá znamení, že je „onen svět“. Dala mi je. Když jsem vyklízela její pokoj, její fotka se na

mě usmála. Po své smrti za mnou přicházela, pomáhala mi a ukazovala, jak jít dál...

Dostávala jsem velké zkoušky ze strany svých rodičů. Teď už to vše chápu a za vše jim Děkuji. Můj otec byl nešťastný ve svém životě, nedokázal to změnit a tak propadl alkoholu. Už se na něho nezlobím, vše jsem mu odpustila. Zemřel ve svých 53 letech na infarkt myokardu. Po své smrti za mnou chodil a prosil o odpuštění. Odpustila jsem mu a přijala ho takového, jaký byl. V tu dobu to jinak neuměl. Sama jsem si ho vybrala, aby mě v tomto životě učil. Za vše mu mockrát Děkuji. Mám ho ve svém srdci v Lásce.

Moje matka „chytá opravdu na drc“ měla těžký život od malička. Její srdce je plné bolesti. Vedla nelehký život se svým otcem a poté i se svým mužem, svým otcem. Přišla o své první dítě, od kterého se nedokázala odpoutat a tedy jí nezbývalo dostatek lásky pro nás ostatní, i když se moc snažila. Nedokázala si odpustit. Tím tu pro nás nebyla a stále není celá. Nedokáže opustit svou zahořklost. Mám ji ráda takovou, jaká je a dál jdu svým životem bez jejího provázení.

